

morgen. Du vil altsaa forstaa, at det alene af den Grund er ganske umuligt for mig at komme med til den Fest, du talte om.“

Meta saae tvivlende paa hende.

„Rejser I?“

„Ja, det skyldes Forhold her paa Gaarden, som jeg ikke godt kan tale om.“

„Det maa saa være bleven pludselig bestemt.“

„Nej — tværtimod. Mor vilde have rejst endnu tidligere. Hun er kun bleven her for Enslevs Skyld. De er jo gamle Bekendte fra den Tid, da han og Far sad i samme Ministerium.“

„Hvor rejser I saa hen?“

„Jeg veed ikke bestemt. Til Fanø maaske. Eller maaske til Skagen. Der er vist ganske livligt paa denne Tid.“

„Ja, det er jo Kunstnernes Samlingssted. Saa skal du maaske træffe Hr. From der?“

„Ja — det er vel ikke helt utænkeligt.“

Meta fandt nu paa, at hun nødvendigvis maatte gaa. Hun havde noget at aftale med sin Svogers Husholderske i Anledning af Festen, sagde hun. Hun vilde saa vente paa sin Mand henne i Præstegaarden.

Jytte forsøgte ikke at holde paa hende. De kunde dog ikke mere tale sammen. Hun havde atter mistet en Ven, som hun havde været nødt til at skuffe. Ogsaa Meta vilde for Fremtiden tænke paa hende med Bitterhed og Skam. Saadan var hendes Skæbne. Enhver ny Oplevelse skulde kun forøge hendes Ensomhedsfølelse og hendes Tristhed.